

NAGY ISTVÁN

Vietnami dal

Szomorúan kelnek szárnyra a hírek:
ma négy buddhista szerzetes önként
lépett a szörnyű tűzhalálba;
egy diák ereit felvágta
s vérével írta: vesszen az önkény!
Figyelem magam, hogy mozdul kezem.

Meddig kell megszenvednünk még meg-se-volt
életünk fájdalmát?
Meddig birkózunk kapkodva levegő után
ha rántámad a sötét?
Miért kínozzuk gondolatainkat az értelem nevében?
jól tudjuk lehetetlen.
Oly korba vetett bennünket a sors, hogy harcos
nappalok után
Véres verítékkal ver fel újból az éjszaka:
nincs menekvés.
Nem lehet, nem szabad elnézni a bajról
napjaink perceit
Keserítik a fegyverek, ma Észak-, holnap Dél-
Vietnam ege alatt
Szállnak az öldöklő gép-madarak,
Gondolatainkban ma ismét akna robban
a gránát dobhártyát hasít
S tizennyolc évesen számadásra készülünk
rövidke életünkkel.
Számálgatjuk kiből mekkora hős lesz
hol állítja meg az idő?
Szomorú éjszakák szemében keressük
újra az értelmet,
A megcáfoló szöveget, egy egyszerű hangot
ha kell csak ennyit:

Hamarosan a régi kék lesz az ég
s már nem szállnak
Magukat-kiélt, öreg halál-madarak
életünk hétköznapiiban.